

Generálmajor v. v. Miloslav František Kašpar, válečný veterán druhé světové války, zpravodajský důstojník, dlouholetý předseda Československé obce legionářské v zahraničí – Velká Británie

PERSONÁLIE

* 12. února 1914

† 4. listopadu 2009

„Kdo jednou poznal generála Mílu Kašpara, tak na něho nikdy nezapomněl. Byl to vynikající voják, který se za války vyznamenal svou statečností a nadprůměrnými velitelskými schopnostmi, kterému sloužit své vlasti stálo nade vším. Poznal jsem ho po válce, jako většina legionářů, válečných veteránů „západáků“, kteří jsme se scházeli ve Velké Británii. Míla Kašpar stál u zrodu Československé obce legionářské v zahraničí, řadu let byl jejím předsedou, až donedávna, kdy se musel funkce ze zdravotních důvodů vzdát. Znal jsem ho jako velice příjemného, kultivovaného člověka s rozsáhlými znalostmi mnoha oborů. Byl skromný, svým vystupováním a jednáním vzbuzoval u ostatních úctu. Byla a je pro mě čest, že jsem patřil mezi jeho přátele,“ vzpomínal plk. Arnošt Polák, dřívější jednatel Svazu letců svobodného Československa ve Velké Británii.

Miloslav Kašpar se narodil 12. února 1914 v Praze-Holešovicích, kde v roce 1932 maturoval na vyšším reálném gymnáziu a kde také následně absolvoval jednoroční abiturientský kurz obchodní akademie. V květnu 1934 byl dobrovolně odveden do armády v Olomouci k pěšímu pluku 6, krátce nato do Brna k pěšímu pluku 43. V letech 1935-1937 vystudoval Vojenskou akademii v Hranicích na Moravě. Od srpna 1937 vykonával službu nejprve v Bratislavě u pěšího pluku 39 a pak v Komárně. Krátce po obsazení Československa německými vojsky odešel 18. března 1939 do Varšavy, kde se stal polským zpravodajským důstojníkem.

Na dobu odchodu ze své vlasti mi v jednom ze svých dopisů napsal: „Pro mne samého má datum 15. března 1939 zcela výjimečný význam, protože 15. března 1939 jsem poprvé zahýbal se čtyřmi důstojníky, veliteli rot od pěšího pluku 39. „Výzvědného“ z Bratislavy přes Oravskou Suchou Horu do Polska a 15. 3. 1948, čtyři dny po vraždě Jana Masaryka, jsem společně se dvěma svými posluchači z Vysoké školy válečné, Vildou Buršíkem a Oldou Zátokem (bratracem vytrvalce a olympijského vítěze Emila Zátoka) překročil obě Rozsochy Čerchova nad Babylonem na cestě do U.S. zóny v Bavorsku.“

Po absolvování zpravodajských kurzů v polských městech Katowice a Sosnowiec pracoval od dubna do konce srpna 1939 v polských zpravodajských službách proti Německu a 29. srpna 1939 byl zařazen v rámci formující se československé vojenské jednotky v Krakově, jejímž velitelem byl pplk. Ludvík Svoboda, k její 4. rotě. V polovině měsíce září 1939 během přesunu k rumunským hranicím, byl v Rakowci Míla Kašpar zajat sovětskou okupační armádou a osm měsíců strávil v sovětských lágrech. Postupně byl internován v Kamenci, Podolsku, Olchovci, Jarmolincích a následně v Orankách, odkud počátkem dubna 1940 zahájil přesun do Francie. Dne 14. května se ocitl v Marseille a 16. května 1940 pak ve výcvikovém táboře čs. jednotek v Adge, kde byl zařazen na funkci velitele kulometné roty 1. pěšího pluku 1. čs. pěší divize ve Francii. Zde se také zúčastnil červnové bitvy o Francii, kde projevil velkou odvahu při obraně Loiry. Po pádu Francie odplul se svou jednotkou lodí Viceroy of India do Velké Británie. V Plymouthu byl zařazen na funkci velitele pěší čety 3. roty 1. pěšího praporu 1. čs. samostatné brigády ve Velké Británii. Po absolvování několika kurzů (pro velitele rot, zpravodajského apod.) nastoupil na čtyři měsíce do britské válečné školy v Oxfordu a po jejím absolvování se stal přednostou zpravodajského oddělení 1. čs. samostatné brigády. Počátkem roku 1943 byl povýšen do hodnosti kapitána pěchoty a od října 1943 do dubna 1944 byl zařazen ke službě u britských jednotek. Od května 1944 působil ve zpravodajském odboru Ministerstva vnitra v Londýně a počátkem ledna 1945 byl pověřen doprovodem čs. exilových politiků při jejich cestě na Slovensko. Po splnění tohoto úkolu byl zařazen k 1. čs. armádnímu sboru v SSSR. Jako velitel 3. praporu 1. brigády prošel bojovou cestu přes Vsetín, Boskovice, Čáslav až do Uhřetěvsi u Prahy.

Válka skončila a kapitán Míla Kašpar byl odvelen do Postoloprte, kde měl ve funkci zpravodajského důstojníka na starosti přípravy odsunu německého obyvatelstva z území Československa. V letech 1945–1946 vystudoval Vysokou školu válečnou v Praze a po absolutoriu zde byl jmenován profesorem všeobecné taktiky.

Na dobu studia velmi rád vzpomínal: „S letcem Karlem Mrázkem jsem seděl ve téže třídě prvního poválečného ročníku Vysoké školy válečné v Praze, vedle jiných vynikajících letců, jako Tomáš Vybíral, Joe Jaška, Franta Fajtl. Naposled jsem se s Karlem Mrázkem setkal v Londýně, když jsem ho pozval v roce 1993 k slavnostnímu odhalení pamětní desky padlým Čechoslovákům při obraně britských ostrovů u příležitosti 75. výročí naší samostatnosti 28. října 1993 ve Westminsterském opatství. Lord Kitchener pro nás uspořádal oběd v Horní sněmovně krátce před obřadem a byl jsem rád, že jsem k němu mohl přizvat GP/Capt. Karla Mrázka, DSO, DFC a hrdiny bitvy o Británii. Přesto, že bylo fotografování ve Sněmovně zakázáno, vyžádal si lord Kitchener zvláštní výjimku, a tak se stal Karel jediným, kdo tento zákaz překročil, když při obědě udělal několik záběrů, na nichž je lord Braine, sochař Franta Bělský, Robin Bruce Lockhart, Michal Lobkowicz, velvyslanec Karel Kühnl a polní maršál lord Caster.“

Do svého druhého exilu – Anglie – odešel v březnu 1948. Byl u zrodu třetího vojenského odboje v zahraničí, z Německa pak odešel do Velké Británie.

Zde působil ve zpravodajských službách až do roku 1958. Do důchodu odešel v roce 1978. V roce 1990 byl plně rehabilitován a byla mu udělena hodnost generálmajora ve výslužbě. Byl nositelem řady vojenských řádů a vyznamenání, například nositelem čs. válečného kříže 1939, francouzského válečného kříže (Croix de Guerre) a rumunského Rytířského řádu královské hvězdy. (Ordinul Steaua Romaniei) a mnoha dalších. Funkci předsedy Československé obce legionářské v zahraničí (Association of Czechoslovak

Legionnaires Abroad) vykonával od roku 1981. Přes velké zdravotní problémy plnil úkoly plynoucí z této funkce i po roce 2000.

Na moji otázku, jak vnímá vlastenectví a lásku ke své vlasti, mi v roce 2004 odpověděl:

Milý příteli, pokud jde o vlastenectví a hrdost na svou zemi, to vše je v básni Přísaha 1. pluku od Rudolfa Medka, s kterou jsme přísahali v Hranicích na Moravě při vyřazení v letech 1935-1937:

generálmajor v. v. M. F. Kašpar
(krycí jméno Préjan, Elmer Johnson,
mjr. Patočka)

Foto: soukromý archiv gen. Kašpara

PŘÍSAHA

My, vojáci starého prvního pluku,
osmahlí železní hoši,
tisknouce k srdcím svým drahou zbraň,
v dni zmatku a víru a pustého hluku
před našim praporem sklonivše skrář –
my, vojáci starého prvního pluku,
smavé a bodré tváře známe,
věrně a čestně přísaháme:

Ve jménu těžkého utrpení,
ve jménu starých křivd a běd,
ve jménu národa zmučeného
jdeme v boj, z něhož návratu není.

Života krása i rozkoš jeho,
zsinalé smrti slepí hled,
radosti světa, lásky vření,
květy a úsměvy, hrůzy led,
vše, co nás hřálo, co rádi jsme měli,
vše náhle zhaslo – Ramčický les
my minuli, vesnice oněměly,
praporce zmizely, písničky ztichly,
děvčata po kraji smutněla.

Generálmajor ve výslužbě Miloslav František Kašpar zemřel 4. listopadu 2009 v Londýně ve věku 95 let.

Čest jeho památce!

plk. v zál. Petr Majer